

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul V.

București.

No. 10.

M A R E A L U P T Ă . VALDENZII ¹⁾.

(Continuare).

Cu muncă încordată și statornică, prin peșterile adânci și întunecoase ale pământului, la lumina făcliilor, Sfintele Scripturi erau copiate vers cu vers și capitol cu capitol. În felul acesta propășea lucrarea lui Dumnezeu, a cărui voință strălucea într'ansa ca aurul; numai acei cari se a-lipeau la lucrarea Lui puteau să recunoască cât de mult strălucea adevărul, pentru care ei suferiseră atât de mult. Ingerii din cer îmulțeau puterile acestor lucrători.

Preoți și prelați căutară să dărâme Cuvântul Adevărului, lovindu-l cu rătăciri, martiriu și idolatrie; dar, chiar în cele mai întunecate timpuri a fost păstrat în viață într'un chip minunet; căci el nu poartă pecete omenească, ci dumnezească. Oamenii n'au obosit să înlunece limpedea și ușoara înțelegere a Scripturii și expunând-o cu totul protivnic felului mărturiei ei; dar, asemenea curcubeului ce se arată peste norii întinsului, așa și Cuvântul lui Dumnezeu se arată cu atât mai strălucitor, cu cât furtunile amenințau să-l nimicească, mărturiile sale erau mai puternice. După cum mina are bogate vine de aur și argint curat, cari slau ascunse sub fața pământului încât cei ce vor să dea de ele trebuie să sape, tot așa și Sfânta Scriptură are comori ale adevărului, cari se desvăluie numai cercetătorului serios, umilit și preșuitor al rugăciunii. Dumnezeu intenționează, ca Biblia să fie un manual pentru toți oamenii, atât pentru copii cât și pentru tineri și adulți; acest manual trebuie să fie mereu cercetat. Cuvântul lui Dumnezeu a fost dat oamenilor chiar ca

descoperire a persoanei lui Dumnezeu. Cu fiecare nou adevăr descoperit se înțelege tot mai bine caracterul Său. Cercetarea Sfintei Scripturi e mijlocul orânduit de Dumnezeu pentru a face mai strânsă legătura între oameni și Făcătorul lor și spre a-i face să cunoască mai bine voința Sa. E mijlocul prin care comunică Dumnezeu cu oamenii.

Cu toate că Valdenzii socoteau temerea de Dumnezeu ca începutul înțelepciunii, nu lepădau ca nefolositoare nici comunicarea cu oamenii din lume, cunoașterea lor și a vieții active, pentru a-și desvoldă inteligența și spre a-și ascuți priceperea. Din școlile lor din munți un număr oarecare de tineri eră trimise în instituțiile de cultură din orașele Franței sau Italiei, unde aveau un câmp mai întins de studiu, meditare și observare decât în Alpii lor natali. Tinerii trimiși în felul acesta erau expuși la încercări; ei întâmpinau multe piedici și se înfâlneau cu agenți vicleni de ai lui satan, cari căutau să le imprime cele mai sucite rătăciri și înșelăciuni. Dar, educația, pe care o primiseră din pruncie îi făcea în stare să reziste la toate aceste primejdii.

În școlile în cari mergeau nu puteau să-și facă pe nimeni prea intim ca să-i desvăluie tot sufletul și toate cele ascunse. Ei purtau o îmbrăcăminte așa fel făcută încât să poată purta în ea comoara cea neprețuită — adică manuscrisul prețios al Sfintelor Scripturi. Aceste manuscrise, rodul unei munci grele și îndelungate dealungul multor luni și ani de zile, erau purtate la ei și când le venea la îndemână descoperia parte din ele inimilor acelor, ce păreau primitoare de adevăr. Tinerii Valdenzi erau obișnuși să jintească spre acest lucru chiar din sânul mamei lor; ei

1) A se vedea începutul articolului în „Curierul Misionar“ No. 1 și 2 din anul 1924.

își dădeau seama de ceace aveau de făcut și puneau toată inima la lucru. În instituțiile acestea mulți au fost întorși la adevărata credință; adesea se întâmplă ca întreaga școală să fie pătrunsă de principiile adevărului și, cu toate cerceările minuțioase ale conducătorilor papali, așa numita erezie, nu putea fi nicimicită.

Spiritul lui Hristos este spirit misionar. Prima lucrare pe care o face o inimă reînnoită, este, de a aduce și pe alții la Mântuitor. Intocmai așa eră și spiritul Valdenzilor. Ei simțeau, că Dumnezeu doreă dela ei mai mult decât numai să fină lumina înăuntrul Comunității. Simțeau că lor le revine datoria sfântă de a lumina cu lumina lor pe ceice se aflau în întunec; ei căutau să sfărâme, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, legăturile cu cari catolicismul legase pe oameni. Predicatorii Valdenzilor se formau lucrând mai întâiu ca misionari; cei cari voiau să treacă în lucrarea de predicare trebuiau mai întâiu, ca timp de trei ani să-și aduné experiențe ca evangelist într'un câmp misionar oarecare, înainte de a fi întărit în vreo comunitate din patrie. Lucrarea aceasta, care cereă mai ales lepădare de sine și jertfă, eră un potrivit mijloc spre a pătrunde datoriile păstorului spiritual din vremurile acelea, în cari oamenii erau puși atât de greu la încercare. Tinerii, cari erau întăriți spre serviciul divin, nu aveau în gând bogăție și onoruri pământești, ci hotărîrea de a duce o viață plină de trudă și primejdii, neferindu-se nici de martiriu. Lucrătorii evangheliști mergeau câte doi, după cum și Isus trimetea pe ucenicii Săi. De obicei fiecare tânăr eră însoțit de o persoană mai vârstnică, care eră ca un îndrumător martor al celui tânăr; el eră socotit răspunzător de educația acestuia din urmă; sfaturile lui trebuia să fie ascultate. Cei doi conlucrători nu erau totdeauna împreună, totuș deseori se întruneau în rugăciune, sfătuindu-se și întărindu-se reciproc.

Cu siguranță că ar fi fost înfrânți, dacă ar fi dat pe față scopul misiunii lor; de aceea foarte mare le eră grija, ca să ascundă adevărata lor lucrare. Tot predicatorul cunoștea un meșșug oarecare sau se pricepea la oarecare negușătorie și, sub înfățișarea de vânzător de mărunțișuri sau negustori își îplineau adevărata lucrare. „Ei ofereau mătăsuri și lucruri cari se găseau numai prin locuri depărtate, așa că, acolo unde erau respinși ca misionari, erau bine primiți ca negu-

lori“ 1). În acelaș timp însă ei înălțau inima spre Dumnezeu pentru ca să poată aduce oamenilor o comoară mai de preț decât aurul și pietrele prețioase și anume, înțelepciunea cerească. Purlau la ei Biblia în manuscris, întreagă sau numai părți din ea și când se prezentă clipa priincioasă o descopereau înaintea ascultătorilor lor. Adesea oamenii arătau atăta dorință ca să cetească din Cuvântul lui Dumnezeu încâi ei se simțeau nevoiți să lase acolo o parte din manuscrisele lor.

Lucrarea acestor misionari începeă chiar depe plaiurile și câmpiile dela poalele muntelui lor și apoi se întindeă departe peste aceste hotare. Desculți, pe jos, cu hainile prăfuite de drum, asemenea Domnului lor ei străbăteau orașele mari ajungând până prin țări depărtate. Pretutindenii aruncau sămânța cea de preț. În calea lor se ridicau comunități, iar sângele martirilor mărturiseă pentru adevăr. Ziua cea mare a lui Dumnezeu va aduce o bogată recoltă de suflete, care a fost produsă prin munca acestor bărbați credincioși. Prienește și în liniște, Cuvântul lui Dumnezeu își tăia drumul prin creștinătate și află adăpost în inima și casa multor oameni.

Pentru Valdenzi Sfânta Scriptură nu eră numai o povestire a legăturilor lui Dumnezeu cu oamenii, un trecut și o descoperire a răspunderilor și datoriilor prezentului, dar și o revelație a primejdiilor și măreției viitorului. Ei credeau că nu mai e mult până să vină sfârșitul; cercetând Biblia cu rugăciune și lacrimi, graiul ei prețios făcea asupra lor o impresie cu atât mai adâncă și-și dădeau cu atât mai bine seama de datoria lor de a vesti și altora mântuitoarele adevăruri cuprinse în ea.

Prin Cariera cea sfântă li se descoperi lămurit planul mântuirii, din ea aflau mângâierea, speranța și pacea credinței (în) Isus Hristos. Cu cât mintea lor eră mai mult mângăiată de lumină și cu cât inima lor devenea mai alinsă de bucuria mântuirii, cu atât doreau mai mult ca să îndrepteze acele raze luminătoare și asupra celor ce băjbăiau în întunecul rătăcirii papistăse.

Ei vedeau, că zadarnic se străduiau mulți oameni ca prin chinuri ale trupului să câștige iertarea de păcate. Invățați să-și câștige mântuirea prin fapte bune, erau, pururea ocupați cu ei înșiși, mintea le eră stăpânită de starea lor păcătoasă,

1) Wyclif, „Istoria Protestantismului“, Vol. I, cap. 7.

„Biruința câștigată din greu, este totdeauna cel mai plăcut moment“.

SĂ NE SALVĂM COPIII.

Cazul tânărului Bonard, acel omoritor din Lausanne, în vârstă de șaptesprezece ani, ale cărui fapte au fost povestite în jurnale, ne dă prilejul de a reveni asupra influenței atât a cărților și tovarășiilor rele, cât și asupra primejdiilor cu cinematograful, dancierurile și alte locuri de petrecere din marile orașe către aleargă tineretului.

Având mintea plină de aventurile Far-West-ului, ale unor „eroi“ de cinematograful, Bonard are o mare râvnă: să ajungă apaș și să se angajeze la rândul său la cinematograful. El are aplecarea spre orice faptă și nu se îngrijă de câtuș de puțin de partea morală. Vieța de apaș îl atrage. Pentru el, un apaș însemnă un erou care se abate prin pustiri sau aiurea. El ar fi fost bucuros să devie un șef de bandă. Pentru el, a răni pe fermierul Benzeçon într'o luptă, — pentru câteva prune — sau chiar a-l omori, dacă eră nevoie, eră socotit de el, ca o

faptă de laudă sau chiar vitejească. În cinematograful, eroi cari sunt plăcuși reușesc întotdeauna. Ei se refac fără de voie simpatici deși desprețuesc de atâtea ori morala. Victor Bonard îi luă pe ei ca un exemplu și gândi să ajungă și el un asemenea erou.

Aceasta este educația sufletească care se învață în tovarășia „prietenilor veseli“, pe bulevarde, și în localurile unde ei se distrează. Sunt numeroși tinerii și tinerile cari, fără însă să meargă poate așa de departe ca Bonard, au urmat totuș aceeaș cale ca și el, având capul îmbăit cu isprăvile câtorva derbedei cari toată ziua umblă după noi aventuri. Copiii sunt din ce în ce mai mult târiși de acest șuvoiu demoralizator al marelor orașe și sfârșesc prin a aduce rușine și disperarea părinților lor.

Dugă cum spuneă tot atât de bine și D. Maurice Prase, în „Petit Parisien“, atunci când vorbiă de

se vedeau aruncați pradă urgiei lui Dumnezeu, își mortificau trupul și sufletul și cu toate acestea nu aflau nici o ușurare. Așa înlănțuise Roma multe suflete sincere. Mii de oameni păreău prietenii și rudele lor pentru că să-și înfunde vieța prin chiliile mănăstirești. Prin dese și repetate posturi și prin flagelații cumpline, prin privegheri de noapte și prin îndelungate îngenuchieri pe pietrele umede și reci ale nenorocitelor lor locuințe, prin peregrinații îndelungate, prin mătăniți umilitoare și prin chinuri îngrozitoare, mii de oameni căutau zadarnic să câștige liniștea conștiinței. Prăpădiți de cunoștința păcatelor și neliniștiți prin teama de urgia mâniei lui Dumnezeu mulți lăncezeau până când ființa lor istovită muriă, fără ca să fi primit măcar o rază de lumină și de speranță.

Dorința Waldenzilor eră de a împărți

cu aceste suflete flămânde pâinea vieții, de a le descoperi solia păcii din făgăduințele lui Dumnezeu, de a le îndreptă spre Hristos, ca spre singura lor speranță de mântuire. Ei priveau ca o rătăcire învățătura, că faptele bune ar fi îndestulătoare pentru a câștiga iertare de păcatele săvârșite. Increderea în meritele omenesți îndepărtează dinaintea ochilor iubirea lui Hristos. Isus muri ca jertfă pentru oameni, deoarece omenirea căzută nu poate să facă nimic pentru a plăcea lui Dumnezeu. Meritele acestui Hristos răstignit și înviat sunt temelie credinței creștine. Nu mai puțin real este faptul, că omul depinde cu totul de Hristos și că unirea cu El prin credință, trebuie să fie tot atât de strânsă ca aceea a unui mădular cu trupul sau a unei coarde de viță cu tulpina.

(Va urmă).

„De partea lui Dumnezeu este majoritatea“.

Pierson, micul bandit din Corneilles.

„Să crești pe copii într'un oraș mare sau în mahalalele orașului, oh! aceasta nu-i lucru ușor. Să veghezi neîncetat asupra celor mici și să nu le dai voie să facă ce vor ei, vai! această datorie este aproape peste neputință. Fie că merg la școală, în fabrică sau la prăvălie, nu este cu puțință să-i urmărești în tot locul și întotdeauna. Trebuie să ai încredere în ei. Trebuie să crezi ce zic ei. Și spre a merge la școală sau la atelier, trebuie să străbată păduri întinse, pădurile încercării, ale lenii, și al sfatului rău, — pădurea plină de necurățenii. Acolo mișună încoace și încolo fiare viclene, fiare fioroase și cari răspândesc un miros urit. Vai de acele mame, de acele sărmane mame ce nu mai au nici un mijloc de apărare și cari sunt slabe, când aceste fiare viclene duc cu ele pe micuții copii în deșisul orașului. Micuții vor ajunge niște oameni de căpătâiu iar mamele martire“.

Ceeace ar trebui să facem spre a ne salva copiii, este întărirea lor sufletească, ieșirea din oraș la țară. Acolo copilul va fi ferit de tovrășiile cele rele iar frumoasele priveliști ale naturii nu îi vor mai da timp pentru gânduri urite. El va învăța în aerul plăcut al căminului, să ducă o vieață plăcută, cinstită și de muncă; educația, care i se va da acolo îl va face să înțeleagă că el trebuie să ajute și semenilor săi. Cu darurile lui cele mai alese, el va avea posibilitatea de a-și desvoltă, atât fizic cât și spiritual, o inimă sănătoasă și plină de putere, într'un corp sănătos. Frumusețile naturii vor face ade-vărata educație a sufletului, căci

acolo acel lucru către care sunt atrase privirile spre meditare, acele lucruri interesează și mintea. Vieața de țară, iață ce ne trebuie pentru salvarea copiilor noștri!

E. N. („Vie et Santé“).

• • •

DOUĂSPREZECE REGULI.

Mirat în cele din urmă de ordinea care domnește în sânul unei familii numeroase, în special la masă, am cerut sfaturi tatălui care îmi arătă o foaie prinsă pe perete. Pe dânsa scria următoarele recomandății:

1) A închide totdeauna ușile după sine, dar fără a le lovi.

2) A nu țipă, sări sau dansă în casă.

3) A nu chemă pe nimeni dela înălțimea unei scări, sau dintr'o cameră alăturată. Dacă vrem să vorbim cu cineva, trebuie să ne îndreptăm liniștit către aceea persoană.

4) Vorbiți totdeauna politicoș cu oricine, dacă vreți și voi să fiți tratați în acelaș chip.

5) Deoarece tata sau mama vă spune să faceți sau să nu faceți ceva nu cereți niciodată dreptatea, înainte de a fi ascultat.

6) Spune-ți propriile voastre greșeli și erori, și nu cele ale fraților și surorilor voastre.

7) Curățați cu băgare de seamă ghețele voastre de noroi și zăpadă înainte de a intra în casă.

8) Fiți exacti la fiecare masă.

9) Nu vă așezați la masă cu mâinile murdare sau cu părul ciufulit.

10) Nu întrerupeți niciodată convorbirea și așteptați cu răbdare până vă vine rândul de a vorbi.

11) Nu rezervați obiceiurile voastre bune pentru străini; fiți tot atât de politicoși și acasă.

12) Prima, ultima și singura confidentă să fie mama voastră.

Trd. P. P. Paulini—fiul.

„Învățătura mică, este lucrul cel mai greu“.

Timpul de odihnă al unei mame.

de EMO A. LENTE.

Din mica copilărie și până la o vârstă cât de înaintată, membrii familiei au fost foarte mult mirați, dacă vreunul ar fi dat de bănuț vreo purtare nemiloasă și aspră față de mamă. Ei o iubeau cu multă dragoste, o iubeau mai mult decât orice pe lume.

Cine, dacă nu mama, ar fi putut ști locul, timpul și natura diferitelor lucruri? Cine mai bine decât ea putea se vegheze asupra celor bolnavi, și asupra celor sănătoși fiind în același timp sub o rânduială desăvârșită întregul mecanism așa de complicat al gospodăriei?

Tatăl, obosit de muncă, își îndepărtează dela el grijile gospodăriei și le dă în schimb mamei, ba mai mult încă, el îi mai aduce și pe ale sale proprii. Tinerele fiice scutură câteodată lucrurile de prin casă, stropesc florile, dau să mănânce păsărilor dar adesea, aducându-și deodată aminte de vreo vizită hotărâtă, ele se grăbesc să plece, uitând că în casă sunt oameni cari lucrează, ori că le-a venit cineva în vizită.

Tinerii băieți, ființe iubite dar nepăsătoare, nu s'au îndepărtat încă de sub supravegherea mamei; cu multă atenție ea veghează asupra bucuriei lor, învățăturilor, jocurilor și asupra prietenilor lor.

Societățile și întrunirile îi absorbau într'un așa chip, încât serile li se păreau că nu ar fi destul de mari încât să aibă timpul necesar să meargă în toate locurile. Dar întotdeauna era cineva acasă, care

veghează asupra focului din sobă, asupra luminii, pregătește masa, așează totul frumos, atât pentru timpul serii, cât și pentru dimineață, aceasta era mama.

Copilașii veneau la ea cu tot felul de întrebări, cari preocupă pe cei micuți; neplăceri, lucruri neînțelese, tânguiri și suferințe. Ea avea înțelepciunea necesară pentru a limpezi orice stare de lucruri, și spre a îndemna pe fiecare; ea avea răbdarea să răspundă la întrebările fără de sfârșit, să găsească ghicitori și să desfacă cele mai grele probleme.

Intotdeauna se găsea la ea medicament și sărutări, cari să vindece micile lovituri și spre a usca lacrimile! Deci, mama era aceea care răspunde la toate nevoile, fără ca pentru ea să se găsească cineva, care să-i vină în ajutor.

Ea era gata a face totul, și cu câtă bucurie! dar sosi și clipa când ea se simți obosită, obosită cu corpul, cu inima și cu sufletul. Sosi și ziua în care mama nu mai putea să mai facă nimic. Ea numai putea pregăti masa de dimineață, să trimită pe copii la școală, să aranjeze prin casă și să pregătească masa dela prânz; ea se simți ca și cum nu ar fi nici o grijă și nici o neliniște, ca și cum ar fi trecut în altă lume.

— Este istovită cu totul! Ea și-a slăbit puterile prin muncă și prin griji, spuse supărat bătrânul doctor.

— Dar va trăi! O doctore, făgăduiește-ne că va trăi.

— Nu pot să hotărâsc în nici

„Cei mai buni prieteni ai omului sunt cele zece degete ale sale“.

un fel! nu cam e multă speranță de scăpare! însă putești fi siguri că vom lupta contra morței, până la ultima suflare.

Inspăimântați și amețiți copilașii se priviau unul pe altul. Pentru ei, ceasul ar fi putut merge tot atât de bine și fără arcul său, însă casa nu putea fără aceea care avea grija, care avea răspunderea, fără conducătorul ei.

Ei umblau în neștiire prin casă, neștiind ce să facă, cu inima neliniștită, aducându-și aminte de cuvintele supărate și aspre ale bătrânului doctor. Dar zilele și nopțile treceau și fiecare lucra la rândul său, trebuind să-și ia asupra sa o parte din grijile mamei; înțeleseseră cât eră de grea povara care fusese așezată pe umerii plăpânzi ai ființei ce eră acum doborâtă, și care se odihnea sus într'o cameră întunecoasă și căreia, un singur șoptit ar fi fost de ajuns să-i zdruncine nervii bolnavi, pentru totdeauna.

Insfârșit, treptat, treptat se întoarse la viață; fiecare zi aducea noi speranțe de însănătoșire. De îndată ce ajunse destul de puternică, ea întrebă:

— Cum ați dus-o fără mine? Eu trebuie să mă grăbesc spre însănătoșire!

— Trebuie să plece de aici, spuse doctorul. Numai într'un sanatoriu ar putea să se restabilească.

Și în acel adăpost, unde odihna eră singura ei îndeletnicire, și unde răsunetele lumii trudite, sgomotoase și obosite nu isbuteau să ajungă decât încete, mama prinse noi puteri. În timpul lungilor luni ale convalescenței sale, la fel ca și

familia sa, ea putu să mediteze. Descoperi, că săvârșise deasemenea și greșeli, dar le săvârșise fiind îndemnată de marea iubire pe care o avea pentru familia sa, de aceea iubirea ei nu înțelegea sacrificiul oricât ar fi fost, dacă prin el s'ar fi putut face folositoare prea mult iubiților ei. Ea făcuse să dispară persoana sa într'a lor și renunțase la drepturile sale, numai spre a îndeplini cele mai mici dorințe ale lor. Și acei cari o iubeau mai mult îi îngăduise acest sacrificiu an după an.

Când se întoarse acasă, s'ar fi putut zice că e o regină iubită care se întoarce în regatul ei. Persoanele din anturajul ei erau de față spre a-i da liniștea cuvenită și spre a-i ură un bun venit. Și cât despre casă, ea o găsi frumos împodobită! Odaia sa fusese schimbată. Un frumos fotoliu fusese așezat aproape de fereastră cu priveliști atrăgătoare. Masa eră acoperită de cărți, de jurnale și de flori. Iar cuvintele celor iubiți ai săi o încredințau că insfârșit ea va avea să se bucure de binecuvântările vieții și de iubire.

Și această făgăduință nu a fost zadarnică. Acum mama are timp să cetească, să studieze muzica pe care o părăsise; și chiar putea să veni disdedimineață. Intreaga întocmire a gospodăriei nu se oprește câtuș de puțin, căci sunt atâtea copile cari tot se gândesc la dansa, multe perechi de mâini, cari lucrează și cari nu păzesc nimic cu mai multă atenție decât odihna mamei.

• • • • •

„Un om onest este cea mai nobilă lucrare pentru Dumnezeu“.

CURSUL DE CETIRE DIN „MĂRTURII PENTRU COMUNITATE“.

(Continuare*).

106. In ce fel a pregătit Dumnezeu Mărturiile Servei Sale și pentru ce vrea El să o întrebuițeze?

107. Ce va încercă să facă satan?

108. Ce avertisment a dat Domnul Servei Sale privitor la redactarea Mărturiilor?

109. Până unde, și cu ce scop trebuie să meargă Mărturiile?

Rea întrebuițare a Mărturiilor.

110. Ce greșală au făcut unii cu Mărturiile?

111. Ce poziție au luat unii și alții față de viziuni și ce poziție trebuie să ia Comunitatea față de unii ca aceștia?

112. Pe ce bază ar primi viziunile?

113. Ce n'ar trebui să se facă față de aceia ce nu pot crede Mărturiile?

114. Ce ar trebui să se facă, și cu ce rezultat, față de unii ca aceștia?

115. Ce poziție trebuie să ia Comunitatea față de aceia cari se împotrivesc Mărturiilor fără să le înțeleagă?

116. Ce avertisare a dat Serva Domnului în primul număr de Mărturii?

117. Cum lucrează unii cu Mărturiile și pentru ce?

118. Cum numește Serva Domnului acest procedeu, și ce ar fi mai bine să se facă în acest caz?

119. Ce produc aceia cari fac din Mărturii o regulă de fier pen-

tru cei cari nu le-au experimentat?

120. Ce fac unii cu cele descoperite de Dumnezeu despre păcatele altora, și care este rezultatul unui asemenea procedeu?

121. Cum caută satan să slăbească influența Mărturiilor?

122. De ce împrejurări depinde aplicarea Mărturiilor?

123. Când nu poate Dumnezeu să lucreze împreună cu oamenii, care este urmarea unei asemenea stări, și ce impresie lasă asupra altora?

124. Ce caută satan?

Trebuie judecate după roadele lor.

125. După ce trebuie judecate Mărturiile?

126. Poate să aibă Mărturiile două origini, și dacă are numai una, care este aceasta?

127. Ce descoperi Spiritul lui Dumnezeu Servei Sale și care a fost lucrarea ei ani de zile?

128. Contra cui a avertizat Hristos pe ucenicii Săi, și după ce se pot cunoaște profesii mincinoși?

„Curierul Misionar“

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI

Membri: ȘT. DEMETRESCU

Edit. și Red. resp.: D. FLOREA

Prețul unui număr Lei 6.— Abon. pe un an Lei 60.

Red. și Admin. Str. Labirint 116.

* Continuare din „Curierul Misionar“, No. 4, anul 1925.

Programul lucrării misionare în Uniunea Română

pe trimestrul al IV-lea 1925.

*Ora misionară din Noembrie
ora 10 jum. la 11 jum. dimineața.*

1. Cântare de deschidere.
2. Rugăciune.
3. Raport asupra lucrării misionare din luna Octombrie.
4. Cântare sau cor.
5. Citire din broșura „Incheierea lucrării”: „Urmările neactivității” și „O mișcare de reformă”.
6. Convorbire cu membrii asupra subiectelor citite. (După modelul de mai jos 30 minute).
7. Povestirea experiențelor personale. (15 minute).
8. Cântare.
9. Rugăciune.
10. Strângerea rapoartelor.

Tema: Urmările pentru noi, dacă nu facem lucrarea misionară și reforma necesară pentru clădirea caracterului nostru.

Pentru această temă se poate pune următoarele întrebări de către Diriginte sau de celce conduc lucrul în ora aceia.

1. Ce asemănare se poate face între viața trupească și viața spirituală a noastră?

Răsp.: Că după cum trupul, ca să trăească sănătos are nevoie de aer, hrană și mâncare, tot așa spiritul nostru ca să trăească pentru împărăția lui Dumnezeu, are nevoie de rugăciune, cercetarea Bibliei și lucru misionar.

2. Pentru ce am fost noi chemați de Dumnezeu la lumina Evangheliei Sale?

Răsp.: Pentru ca să lucrăm împreună cu Dumnezeu la salvarea concetățenilor noștri.

3. Cum a înțeles Domnul să facă această lucrare?

Răsp.: Așa, încât a părăsit mărirea cerească și a dus o viață oboșitoare, numai și numai pentru a învăța și a salva. El n'a cruțat nici viața Sa.

4. Dacă Învățătorul a lucrat astfel, cum trebuie să lucrăm și noi, care vrem să fim cu El în împărăția Sa?

Răsp.: Desigur, noi trebuie să lucrăm la fel: să nu oboșim în a învăța și a salva. Avutul nostru, noi cu viața noastră suntem înrolați în această armată de salvare.

5. Dacă nu ne exercităm acum să învingem greutățile, vom fi în stare să învingem greutățile ce vor veni în zilele depe urmă?

Răsp.: Sigur că nu! Dacă n'am purtat greutăți mai mici, sacii cei mari ne vor doborî și vom rămâne afară.

6. Ce este de făcut pentru a ne asigura victoria dela sfârșit?

Răsp.: Trebuie să facem o reformă în viața noastră de creștini Adventiști.

7. Ce anume părți să refacem?

Răsp.: a) Rugăciunea să fie zilnică de cel puțin trei ori, în care să stăruim pentru a cere Spiritul Sfânt cu fructe plăcute, ca: iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, inimă bună, credință, blândețe, înfrânare. b) Studiul zilnic al Bibliei după lecturile din Școala de Sabat, împreună cu toți din casa noastră. c) În fine, zilnic, să ne

„Mânia locuște în sânul nebunilor”.

amestecăm printre oameni și să căutăm să ne înfrățim cu ei, ca apoi să le putem vorbi despre împărăția unde și ei pot avea un loc frumos și așa să-i salvăm.

8. Într'un cuvânt, cum trebuie să devie vieța noastră zilnică?

Răsp.: Mai sfântă, mai aleasă.

9. Care va fi urmarea pentru noi, după o așa viață aleasă?

Răsp.: Vom primi și noi, ca apostolii în zilele de Rusalii, picături din ploaia târzie, care ne va înnobila caracterul și ne va conduce la o viață de luptă și sacrificiu pentru cei ce ne'nconjoară.

10. Când aceste picături spirituale vor cădea peste mulți, ce se va întâmpla?

Răsp.: Toți vor începe a da pe față roadele Spiritului Sfânt și cei ce ne înconjoară vor înțelege, că lucrarea lui Dumnezeu a ajuns la încheiere și solia celor trei îngeri își va împlini datoria ultimei strigări: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I mărire“ . . . „Ieșiți dintr'ânsa poporul Meu“ . . . Apoc. 14, 7.

Și lucrarea se va încheia.

Notă. Comitetul misionar, care poartă răspunderea înaintea lui Dumnezeu, despre grija ce depune, ca toți să devie lucrători în via Domnului — este rugat din nou să stăruască, ca toți frații să aibă cu dânsii „Curierul Misionar“, cu lecțiunea din el bine studiată și toți să-și cumpere broșura: „Incheierea lucrării“, pentru ca această broșură să fie citită în orele libere din Săbat; dar chiar și peste săptămână.

Rog pe frații și surorile noastre în Hristos, să îngrijească ca până la încheierea anului să-și procure primele arme de luptă:

a) *Biblia* pentru acasă, iar pentru ceice călătoresc „*Noul Testament*“

„*Ferice de ceice-și pun tăria în Tine*“.

de buzunar, care să nu lipsească niciunui membru.

b) *Curierul Misionar*, care ne aduce lunar știrile și învățăturile ce urmează să le luăm în mod regulat la inimă.

c) *Lecturi Biblice*, pentru a putea să urmărim zilnic, un studiu metodic al Scripturilor, ca să clădim astfel caracterul nostru pentru împărăția lui Dumnezeu.

d) *Timpul și lucrarea*, pentru ca cetind-o din nou să ne acordăm mintea și inima cu nevoile de față ale lucrării.

e) *Mărturiile pentru Comunitate*, care ne limpezește îndatorirea noastră în lucrare potrivit cu apropierea revenirii Domnului.

f) Fiecare membru și prietenii noștri trebuie să-și ia lunar revista „*Semnele Timpului*“ pentru a o citi și a o imprumută între vecini.

În vederea realizării acestui scop, toți slujitorii Comunității sunt rugați, să stăruască cu exemplu și cu cuvântul pentru ca chiar frații neștiutori de carte să aibă „*Revista*“ ca mijloc de învățatură pentru cei cu cari vine în legătură. Ei trebuie să se obișnuască a imprumută revista pe timp mărginit și a o da apoi altora pentru a fi citită mai departe.

Se recomandă ca aceste cărți să fie păstrate curat în locuri sigure unde copiii nu le-ar putea murdări sau rupe. Uneltele acestea ne sunt încredințate de Prințul Cerului, ele sunt o parte din armele noastre de luptă și ele trebuie păstrate și îngrijite cu sfințenie.

Stăruesc în rugămîntea mea către toți a luă la inimă aceste sfaturi și a face ca până la începerea anului viitor să ni le completăm, formând astfel mica bibliotecă a oricărui copil al lui Dumnezeu.

P. Păunescu.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

LECȚIUNEA 1 — 3 OCTOMBRIE 1925.

Isus vestește moartea sa; grija despre plata tributului; învățătură despre umilință.

Text biblic: Mat. 17, 22, — cap. 18, 10.

Text paralel: Marc. 9, 31—50: Luc. 9, 46—48.

De memorizat: „Tot așa nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuși“. Mat. 18, 14.

1. Isus aduse din nou pe ucenicii Săi spre a ședeă câva timp în ținutul Galileii. Când se opriră acolo Isus le vorbi anume că sosise timpul, când El va fi luat de către oamenii cei răi și dus la moarte, și că a treia zi El se va scula din mormânt. Ucenicii erau foarte înrîștați, și cu greu credeau în ceea ce voia să le spună Domnul Isus; însă le eră teamă să-L întrebe ceva mai mult cu privire la acest lucru.

2. Când veni Isus împreună cu ucenicii Săi la Capernaum, omul care strângea darea tributului, spre a se putea ajută templul, veni și la Petru și-l întrebă: „Învățătorul vostru nu plătește darea?“ Petru știă că Evreii vor să găsească vreo greșeală lui Isus dacă El nu ar fi plătit darea templului, astfel fără să-L mai întrebe pe Domnul despre lucrul acesta, el spuse, „da, Isus vrea să plătească darea“.

3. Acolo erau anumiți oameni, astfel ca profeți și profeți, dela care nu se cerea să plătească această dare! Isus eră Fiul lui Dumnezeu, căruia I se închinau în templu. Aceasta eră casa Sa. De drept, El nu avea nevoie să plătească darea. Cerându-l să plătească darea, ei nu-L socoteau decât ca pe un om oarecare.

4. Isus explică lucrul acesta lui Petru. Apoi spuse: „Dule la mare, aruncă undița, și trage afară peștele care va veni întâiu: deschide-i gura, și vei găsi în ea un statir pe care ia-l și dă-l lor, pentru Mine și pentru tine“.

5. Ucenicii continuau să se gândească la strălucirea împărăției din cer și fiecare dintre ei voia să fie cel mai mare în acea împărăție și astfel să primească cea mai mare cinste. Ei începură să se certe între ei înșiși cu privire la acestea, și sfârșiră prin a întreba pe Isus. „Cine este mai mare în împărăția cerurilor?“

6. Mai înainte de a le răspunde, Isus

chemă pe un copilăș, „I-a pus în mijlocul lor“, și le-a zis: „Adevăr, adevăr zic vouă, dacă nu vă veți întoarce și să fiți ca copiii, nu veți intra în împărăția cerurilor“.

7. Fiindcă Isus luă pe acest copilăș în brațele Sale, El părea că se gândește la toți copiii cari trăesc în această lume. Unii se vor naște în țările păgâne și învățați să se închine la idoli. Alții se vor naște prin acele părți unde sunt orașe mari și unde trăesc oameni cu o vieață stricală. Mulți dintre ei vor fi astfel să nu mai aibă înaintea lor acel exemplu bun.

8. Din această pricină unii dintre ei vor să facă lucruri pe cari n'ar trebui să le facă. Ei nu vor să audă vorbindu-se despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu vor să învețe cum să se roage. Astfel ei nu vor putea să lubească pe Isus.

9. Noi trebuie să ne îndepărtăm dela orice lucru rău. Orice lucru care ne ademeneste să facem ce nu se cuvine, este un lucru rău. Chiar dacă ne place acest lucru rău, noi trebuie să-l îndepărlăm. Noi nu trebuie să dăm voie ochilor noștri, sau urechilor, sau mâinilor, ori picioarelor sau oricărui lucru din lumea aceasta, să ne fie o piedică.

10. Isus spuse ucenicilor Săi: „Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuși; căci vă spun că ingerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri“.

Intrebări.

1. Unde aduse Isus pe ucenicii Săi spre a rămâne câva timp? În timpul acela ce le spuse El? Ce erau ucenicii din pricina aceasta?

2. Când veniră la Capernaum, cine veni să-l întrebe pe Petru? Ce îi ceru acest om? Vroiau Evreii să găsească vreo greșeală Domnului Isus? Ce le răspunse Petru?

3. Care anume clasă de oameni erau scutiți să plătească darea către Templu? Pentru ce nu ar fi trebuit ei să ceară lui Isus să-i plătească darea? Cerându-l să plătească darea, cum socoteau ei pe Domnul Isus?

4. Din ce pricină gândi Isus că este mai bine să plătească darea? În ce chip avea să dobândească Petru banii pentru a plăti?

5. La cari lucruri urmau mereu să gândească ucenicii? Ce pricină eră cearta

„Adu-ți aminte de Făcătorul tău, în tinerețea ta“.

dintre ei înșiși? Ce întrebare făcură în demă din urmă lui Isus?

6. Înainte de a le răspunde pe cine chemă Isus la Sine? Apoi după ce luă pe copil în mijlocul lor, ce spuse Isus ucenicilor Săi?

7. Către cine pare că se gândește Isus? Cum sunt împiedecați copiii din țările păgâne, de a urmă pe Isus? Cum sunt împiedecați unii copii din marile orașe? Ce nu vor ei să aibă înaintea lor?

8. Ce nu vor să audă unii copii? Ce nu vor ei să învețe? Care lucru nu vor să știe cum să-l facă?

9. Dela ce trebuie să ne îndepărtăm? Ce trebuie să facem când ne place unele lucruri cari sunt rele? Ce trebuie să nu dăm voie?

10. Despre ce lucru trebuiau ucenicii să fie prevăzători să nu facă? Ce spuse El despre înșeri?

Lección 2 — 10 Octombrie 1925.

Spre binele fratelui tău; li socotește ca niște servi.

Text biblic: Mat. 18, 13—35.

Text paralel: Luc. 17, 34.

De memorizat: „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre”. Mat. 6, 15.

1. Isus a învățat pe ucenicii Săi de a se ierta unii pe alții, și de a se ajuta între ei. Petru era unul din cei cari se supărau foarte repede dacă se făcea ceva care nu i-ar fi plăcut lui. Petru ascultă cuvintele Domnului Isus, și de sigur el voia să aibă mai multă grijă de a ierta altora, și de aceea veni la Domnul Isus și-l zise: „Doamne de câte ori să iert pe frațele meu când va păcătu împotriva mea? Până de șapte ori?”

2. Fariseii învățau pe credincioși să ierte pe cineva de trei ori. De sigur, că Petru gândea că va fi plăcut lui Isus dacă îl va întreba dacă este de ajuns de șapte ori. Isus i-a zis: Eu nu-ți zic până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte. Prin Cuvintele Sale, Isus vroia într'adevăr ca fiii împărăției Sale să nu înceleze vreodată de a ierta; ei vor ierta întotdeauna având iubire față de alții.

3. Spre a ajuta atât lui Petru cât și tuturor, să înțeleagă adevăratul fel de a ierta, Domnul Isus le-a spus această pildă: „De aceea, împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se

socolească cu robii săi. A început să facă socoleala, și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de talanți, — aproape 220 milioane de lei.

4. Acest servitor chelluise banii stăpânului și acum nu avea cu ce să-i plătească îndărăt. Astfel stăpânul său „a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui, și tot ce avea, și să-și plătească datoria”, însă chiar și așa nu se plătea toată datoria.

5. Deci căzând sluga sa la pământ i se închină zicând: „Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot”. Cum ar fi fost posibil acestei slugi să-și plătească toată datoria, dar în cuvintele sale se vede că el vrea să facă acest lucru, dacă va putea. „Iar stăpânul acelei slugi având milă de dânsul îi dete drumul, și-i iertă datoria”. Regele făcù mai mult decât îi ceruse sluga. El nu mai vroia să primească nici chiar o parte din datorie. Inima regelui fusese mișcată de o milă iubitoare, și de bună voie el iertă întreaga datorie a servului său.

6. „Și ieșind acea slugă, găsi dintre cei cari erau împreună slugi cu dânsul, pe unul care îi datoră o sulă de dinari (aproape 15.400 lei) și punând mâna pe dânsul îl strângea de gât zicând: plătește-mi, dacă ești dator. Deci căzând la pământ cel împreună cu el slugă îl rugă zicând: îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot. Dar el nu vroia, ci ducându-se îl aruncă în închisoare până ce va plăti datoria.

7. „Deci slugile cele împreună cu dânsul văzând cele întâmplăte, se întristară foarte și ducându-se lămuriră domnului lor toate cele petrecute. Alunci chemându-l la sine domnul său îi zise: slugă rea, toată acea datorie îți-am iertat, fiindcă m'ai rugat; oare nu se cădea ca și tu să ai milă de el împreună cu tine slugă, după cum și eu am milă de tine?”

8. Când regele află tot ceea ce săvârșise fratelui său care și el era slugă, acest serv cu o inimă atât de rea, el porunci ca servul să fie dus în adâncul închisorii, și să i se facă așa după cum el făcuse fratelui său”. Domnul Isus încheie pilda, „dacă nu veți fi iertat din inimile voastre fiecare fratelui său”.

Intrebări.

1. Despre ce lucru a vorbit Domnul Isus ucenicilor Săi? Ce greșeală avea Petru? Când auzi cuvintele lui Isus de sigur la ce lucru s'a gândit să facă? Ce întrebare li făcù? De câte ori gândea

„Ferice de ceice locuiesc în casa Tat”.

Petru că trebuie să ierți greșelile cuiva?

2. Ce învățau fariseii pe credincioșii lor, cu privire la acest lucru? In ce gândi Petru că va fi plăcut Domnului Isus? Ce îi spuse Isus? Ce voia Domnul să se ierte de șaptezeci de ori câte șapte?

3. Cum încearcă Domnul Isus să-i facă pe toți să înțeleagă care este adevăratul fel de a ierți? Când regele din pildă începî să facă socoteala, cât îi datoră acel pe care îl aduseseră înaintea lui?

4. Ce făcuse sluga cu banii stăpînului? Ce nu putea să facă acum? Ce porunci stăpînul să i se facă? Cu toate acestea ce nu putea face?

5. Ce făcî după aceea acest serv ne-sincer? Ce tăgădui el? Cu toate acestea ar fi putut plăti el datoria? Ce simți regele față de el? Ce mare bunătate i se arătă? Eră aceasta mai mult sau mai puțin decât ceruse servul?

6. Indată după aceasta, pe cine găsi acelaș serv? Cum se purtă cu acel care eră slugă împreună cu el? Ce răspunse cel de al doilea serv? Ce făgăduință făcî el? Cu cât eră mai mare datoria de care fusese el iertat, decât datoria acestui împreună cu el serv?

7. Cum au privit aceste lucruri, acei cari au fost de față? Către cine meraseră ei? Ce spuse regele către servul pe care îl iertase? Ce întrebare îi făcî?

8. Când află regele despre tot cease făcuse acel serv cu o inimă așa de aspră, ce porunci să i se facă? Cu ce cuvinte încheie Domnul Isus pilda?

Lección 3 — 17 Octombrie 1925.

Proba pentru lucrarea de ucenic; trimiterea celor șaptezeci.

Text biblic: Luc. 9, 57—Cap. 10, 10.

Text paralel: Mat. 8, 19—22.

De memorizat: „Vulpile au vizuini și păsările cerului locuințe, însă Fiul omului nu are unde să-și plece capul“. Luc. 9, 58.

1. Domnul Isus săvârșise o mulțime de minuni, vindecând pe bolnavi, mângâind pe cei îndurerați, și ajutând pe oricine venea la El. O mare mulțime îi urmă ori încotro mergea. Unii veneau la El spre a-i vindeca; alții veneau spre a-l găsi vreo greșală, ca să ducă preoșilor și să imprăștie prin Ierusalim svonuri neadevărata cu privire la învățătura Sa.

2. Domnul Isus nu ducea o vieță de

odihnă. El nu se îmbracă cu haine fine, și încă nici nu clădise pentru El însuș vreo casă plăcută. De sigur că mulți erau amăgii văzând că El nu-și întemeiază vreun regat mare, și că nu dă celor cari îi urmează bogății și poziții înalte.

3. „Și apropiindu-se de El un cărturar li zise: Învățătorule Îți voi urmă oriunde vei merge“. Domnul Isus cunoștea ce eră în inima acestui om, și se temu ca el să nu poată să-și păstreze făgăduința, atunci când suferințele vor fi înconjurat pe Maestrul său.

4. Domnul Isus se întoarse către acest om și cu vocea binevoitoare spuse: „Vulpile au vizuini și păsările cerului locuințe, însă Fiul omului nu are unde să-și plece capul“. Omul care venise la Isus eră un cărturar, unul dintre conducătorii evreilor. Cuvintele Mântuitorului păreau a spune: „Dacă tu dorești să-Mi urmezi, atunci trebuie să înțelegi că drumul Meu nu duce la un palat regesc, ci către lepădare de sine și jerfrire.“

5. Domnul Isus mai numi încă șaptezeci de ucenici cari aveau să ajute în lucrare. „El îi trimise câte doi înaintea feței Sale în orice oraș și loc, unde aveă să vie, El însuș“. Câteodată în aceste zile, la-nurile cele întinse de grâu se strică din pricină că cultivatorul nu trimete oameni să strângă recolta atunci când grâul este copleșit. Domnul Isus se gândește la secerișul sufletelor când zice: „Secerișul este mult, dar lucrători puțini; rugați-vă, deci de Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său“.

6. Isus învăță pe cei șaptezeci cum să lucreze, după cum învățase mai înainte pe cei doisprezece ucenici. El spuse: „Mergeți; iați Eu vă trimet ca miei între lupi. Nu purtați pungă de bani, nici traistă, nici încălțăminte“. Acești lucrători nu ar fi ajuns să ducă lipsă de ceva; căci atunci când veneau într'un oraș, ei aveau să pășească într'un loc unde să fie bine primiți. Când intrau în casă ei aveau să zică: „Pace casei aceștia“, dacă solii Săi ar fi fost bine primiți.

7. Domnul Isus spuse: „Și în orice oraș intrați și vă primesc pe voi, mâncați ce vă este pus înainte, și tămăduiți pe cei bolnavi în el, și spuneți-le: s'a apropiat la voi împărăția lui Dumnezeu“. Dacă oamenii din orașul acela nu vrea să primească pe acești lucrători, ei să nu se turbure; însă să arate cât de mare este păcatul de a te întoarce să nu auzi pe solii lui Dumnezeu, și aceștia să-și scuture praful depe vesmintele și depe în-

„Înțelepciunea prețuiește cât o moștenire“.

căljăminia lor, și să plece din oraș. Acest lucru va fi ca o mărturie împotriva aceluiași oraș.

8. Este un păcat din cele mai mari să respingi de a ascultă pe un sol al lui Dumnezeu. Domnul Isus le spuse celor șaptezeci: „Cine ascultă de voi, de Mine ascultă, și cine vă desprețuește pe voi, pe Mine mă desprețuește; iar cine Mă desprețuește pe Mine, desprețuește pe Cel care M'a trimis pe Mine”. Astfel ne luând în seamă pe acei pe cari Dumnezeu i-a trimis să ne învețe, nu luăm în seamă pe Domnul Isus, și astfel nici pe Dumnezeu Tatăl.

9. După ce, cei șaptezeci merseră călva timp, ei se întoarseră la Isus cu mare veselie. Ei îi spuseră lui Isus, că în numele Său au putut scoate spiritele rele și să facă de asemenea multe minuni. Domnul Isus eră bucuros văzându-i că sunt fericiți, însă el le spuse: „Bucurați-vă că numele vostru sunt scrise în ceruri”.

10. Noi cu toții putem să avem numele nostru scris în ceruri, numai să dorim. O carte numită cartea vieții este păstrată acolo, și în ea sunt scrise numele acelora cari iubesc pe Dumnezeu. Când noi predăm inimile noastre lui Isus, când ne mărturisim păcatele și ne depărtăm dela ele, atunci numele nostru sunt scrise în această carte.

Intrebări.

1. Ce făcè Isus când mergeà printre oameni? Pentru care motive deosebite îi urmau oamenii?

2. In ce chip le dovedì Isus că El nu ducè o viață de odihnă și de liniște? Ce lucru făcù ca mulți să fie amăgiți când îl cunoscuseră?

3. Pe când Domnul Isus călătoreà cu ucenicii Săi, ce îi spuse un om? Ce cunoscù Domnul despre omul acesta? De cari lucruri se temù Isus că ar descu-rajã pe acel om să-și păstreze fãgãduința?

4. Ce îi răspunse Isus într'un chip atât de binevoitor? Cine erà acest om? Ce părè a spune cuvintele Mântuitorului?

5. Câți alți lucrători mai alese Isus spre a-L ajutã? Cum îi trimise? Ce se întâmplă câteodată în vremea secerișului? Ce spuse Domnul ca privire la secerișul sufletelor? Pentru care lucru trebuie să ne rugãm?

6. Ce spuse Isus celor șaptezeci? Pe câți îi trimise mai înainte? Ce lucruri nefolositoare nu trebuiau să ia cu ei? Ce

aveau să facă atunci când veneau într'un oraș? Ce aveau să spună când intrau într'o casă?

7. Ce aveau să facă în locurile unde mergeau? Ce trebuiau să spună oamenilor? Ce trebuiau să facă atunci când oamenii din oraș nu vroiau să-i primească?

8. Ce lucru trebuie să socotim ca un adevărat păcat? Pe cine ascultau de fapt oamenii atunci când nu voiau să asculte pe unul din acești soli? Cum putem și noi să facem asemenea greșeli?

9. Când cei șaptezeci se întoarseră la Isus, ce îi făcè să fie fericiți? Ce alt motiv mai de seamă aveau să-i facă să se bucure și mai mult?

10. Ce putem avea fiecare dintre noi dacã dorim? Ce este scris în cartea vieții? Cum putem ajunge să avem numele scris în cartea vieții?

Lección 4 — 24 Octombrie 1925.

Rugăciunea Domnului Isus; curățirea celor zece leproși.

Text biblic: Mat. 11, 25—30; Luc. 17, 11—19.

Text paralel: Luc. 10, 21—24.

De memorizal: „Oare nu zece fură curățiti? Cei nouă unde sunt?” Luc. 17, 17.

1. Domnul Isus trebuie să fi fost foarte trist atunci când se gândeà la cetățile în care făcuse atâtea lucrări minunate. Cu toate că El făcuse atât de multe, aproape niciunul dintre profesorii cei învățați, precum și dintre conducătorii numeroși ori dintre oamenii de seamă, nu au primit să creadă în El.

2. Inșã atunci când se gândeà la poporul de rând, precum și la inimile cele alese, cari au învățat să-L iubească. El eră mulțumitor. El rugă pe Dumnezeu zicând: „Te laud, Tată, Doamne, al cerurilor și al pământului, că ai ascuns acestea de înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit celor neștiutori”.

3. Pe când eră copil în Nazaret, desigur că Domnul învățase dela mama Sa, și chiar din propria ei gură, cel mai minunat și frumos Psalm: „Ridic ochii mei spre munți de unde vine ajutorul meu, „ajutorul meu vine dela Domnul, care a făcut cerul și pământul”. Ps. 121, 12, 2. Aceste cuvinte i-au venit în minte, și El le-a folosit în rugăciunea Sa. Pe Domnul care a făcut cerul și pământul, El îl numește Tată”.

„Cugetul curat e ca o pernă moale”.

4. În timpul acela, Domnul Isus a vorbit cuvintele cele mai iubitoare, cuvinte cari aveau să fie o binecuvântare și o încurajare pentru tot poporul Său de atunci și până acum. El spune: „Veniți cu Mine toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine că blând sunt și smerit cu inima și veți afla repaus sufletelor voastre. Căci jugul Meu este bun și povara Mea ușoară”.

5. Pe când Domnul Isus lucră în atelierul de tâmplărie din Nazaret, El trebuie să fi făcut și juguri pentru animale spre a le ajuta acestora să poată trage greutăți mari. În acele zile, oamenii de asemenea purtau jugul spre a le ajuta să ducă poveri grele. Lucrul acesta se mai întâmplă și astăzi prin câte unele locuri. Noi trebuie să fim încrezători că dacă Isus ne face jugurile, atunci El ni le va așeza în așa chip în cât nici să nu ne roadă și nici să nu ne rănească. Când Isus le ceru oamenilor să ia jugul Său și să meargă cu El pe cărarea vieții, El mai adăugă: „Jugul Meu este bun și povara Mea ușoară”.

6. Isus își urmă drumul Său la Ierusalim, trecând prin Samaria și prin Galileia. „Și intrând El într'un sat îi ieșiră înainte zece bărbați leproși cari stătură departe”. Leproșilor nu li se îngăduia să intre în orașe, și nici nu puteau să se apropie de oameni, din pricină că toți se temeau de a nu se molipsi de acea boală grozavă.

7. Când văzură pe Isus, acești zece leproși „ridică ră glasul zicând: Isuse învățătorule, fie-Ți milă de noi. Și văzând le zise: ducându-vă arătați-vă preoșilor. Și pe când ei mergeau fură curățiți” (vindecați). Acești leproși puteau spune că ei nu pot să se ducă la preoți, până când nu sunt vindecați; dar în loc să facă acest lucru ei plecară îndată. De îndată ce începură să asculte de Cuvântul Domnului Isus, și pe când se aflau pe cale, boala se ridică dela ei, și corpurile lor deveniră sănătoase.

8. Cât de fericiti trebuie să se fi simțit acești zece bărbați, când văzură că într'adevăr ei sunt vindecați, și că de acum ei pot să meargă la casele lor și să trăească împreună cu prietenii lor! Noi poate ne închipuim că ei poate și-ar fi adus aminte de Hristos, și pe dată ar fi pornit cu toții să-l mulțumească pentru binele pe care le făcuse. Dar iată ce ne spune Biblia cu privire la acest lucru: „Iar unul dintre dânșii văzând că este vindecat, se întoarse mărind cu glas tare pe Dumne-

zeu, și căzù cu fața la picioarele Lui mulțumindu-l; și el eră un samaritan.

9. „Și răspunzând Isus zise: oare nu zece fură curățiți? Cei nouă unde sunt? N'au fost ei găsiți întorcându-se să dea mărire lui Dumnezeu decât acesta de alt neam?” Isus numește pe acest om „de alt neam” din pricină că el nu eră un Evreu, ci făcea parte dintr'un neam care nu eră plăcut Evreilor. Apoi Isus vorbi leproșului care eră în genuchiat înaintea Sa, și îi spuse: „sculându-te du-te; credința ta te-a scăpat”.

10. Câte odată noi uităm să mulțumim altora pentru binele pe cari ni l-a făcut, și de asemenea suntem gata de multe ori să uităm să mulțumim lui Isus pentru binecuvântările Sale. Noi nu putem trăi nici o clipă dacă El și-ar retrage binecuvântările pe cari le dă așa de ușor tuturor cari se găsec în lume. Mulți sunt asemenea celor nouă leproși, cari nu l-au mulțumit pentru ceea ce le făcuse; însă inimile noastre să fie pline de mulțumire pentru iubitoarea Sa purtare de grije.

Intrebări.

1. Ce lucru trebuie să fi adus lui Isus întristare? Din cari clase de oameni făceau parte acei cari aproape toți n'au primit să creadă în Isus?

2. Ce l-a făcut pe Isus să se simtă mulțumitor? Către cine se rugă El? Pentru care lucru mulțumea Tatălui cereesc?

3. Ce învățase Isus dela mama Sa? Care parte din Psalmul învățat în copilărie, îl întrebuința acum?

4. Ce vîntuie iubitoare de chemare, ne spuse Isus? Ce spuse El că vrea să ne dea? Ce cere tuturor să ia? Ce spune Domnul despre jugul Său?

5. Ce se poate ca să fi lucrat Isus, pe când eră în atelierul de tâmplărie? La ce întrebuințăm noi aceste juguri de lemn? Despre ce lucru trebuie să fim încrezători?

6. Unde mergea Domnul? Prin ce tinuturi trecea? Pe cine văzu Isus pe când eră aproape să intre într'un anumit sat? Ce nu eră îngăduit leproșilor să facă? Pentru ce eră nevoie de această pază?

7. Ce făcură acești leproși când văzură pe Isus? Ce le spuse Isus? Ce se întâmplă de îndată ce începură să asculte de Isus? Ce puteau spune acei zece leproși?

8. Cum trebuie să se fi simțit ei când au văzut că sunt sănătoși? De ce lucru

„Mai bine cel bun la suflet decât cel îngâmfat”.

ar părea cu siguranță că și-ar fi amintit ei? Ce făcū unul singur dintre ei? Din ce neam făcēa parte?

9. Ce îl întrebă Isus? Din ce pricină îl numește Isus pe acest om „de alt neam”? Ce spuse Isus aceluia care venise din nou la El?

10. Ce uităm noi să mulțumim câteodată? Dar de cele mai multe ori ce suntem gata să uităm? Ce s'ar întâmplă dacă Isus și-ar retrage toate binecuvântările Sale dela noi? Cine sunt asemenea celor nouă leproși? Cu ce trebuie să fie pline inimile noastre?

Leccióna 5 — 31 Octombrie 1925.

Vindecarea în Sabat a unui orb din naștere.

Text biblic: Ioan 9.

De memorizat: „Trebuie să lucrez lucrurile Celui ce M'a trimis”.

1. Domnul Isus a învățat pe oamenii din Ierusalim. Într'un Sabat, pe când El ieșea din templu împreună cu ucenicii Săi, „Isus a văzut pe un orb din naștere. Oamenii cari ajunseseră orbi după ce câțva timp avuseseră vederea, puteau să-și amintească cerul albastru, copacii, florile, iarba precum și figurile prietenilor lor; însă acest sârman om nu văzuse niciodată nimic.

2. „Și ucenicii Săi îl întrebară zicând: Rabi, cine păcătuī, acesta sau părinții lui, ca să fie născut orb?” Evreii credeau, că oricine eră orb sau olog sau aveā o altă boală, aceasta eră urmarea păcatelor sale. Isus le arată că aceasta nu eră adevărat, căci le spuse lămurit că omul acela, nu eră orb nici din pricina propriilor sale păcate, nici din acelea ale părinților săi. Domnul Isus le spuse că orbirea celui sârman om trebuia să fie folosită spre a dovedi puterea și iubirea lui Dumnezeu.

3. Isus spuse: „Cât este ziua, trebuie să lucrez lucrurile Celui ce M'a trimis: vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze. Cât sunt în lume, sunt lumina lumii. După ce a zis aceste vorbe a scuipat pe pământ și a făcut tînă din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tînă aceasta și i-a zis: Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului”. Trebuie să ținem seamă că scaldătoarea acea eră într'unul din colturile cetății lângă zid. Orbul „s'a dus și s'a întors văzând bine”.

4. „Iar ucenicii și cei ce-l cunoscuseră

ca cerșelor, ziceā: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu; dar seamănă cu el. Și el însuși ziceā: eu sunt”. Oamenii îl întrebau cum de i s'a deschis ochii, și el le spuse întocmai ceace spusese și făcuse Isus, și în ce chip a primit din nou vederea. Atunci îl întrebară unde eră Isus; și el răspunse: „Nu știu”.

5. „Au adus la farisei pe cel ce fusese orb mai înainte. Și eră Sâmbătă ziua în care Isus făcū noroi și deschise ochii. Din nou fariseii l-au întreat și ei cum și-a căpătat vederea. Și el le-a zis: „Mi-a pus tînă pe ochi, m'am spălat, și văd”.

6. „Atunci unii din Farisei au început să zică: Omul acesta nu vine dela Dumnezeu, pentru că nu ține Sabatul. Alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea semne? Și eră desbinare între ei”. Atunci Iudeii întrebând pe omul care fusese orb, ce crede despre Acel care i-a deschis ochii, el răspunse: Este profet”.

7. „Dar Iudeii nu crezură despre dânsul că fusese orb și a dobândit vederea, până ce chemară pe părinții celui care a dobândit vederea, și-i întrebară zicând: aceasta este fiul vostru despre care ziceți că fu născut orb? Cum vede dar acum?”

8. „Deci răspunseră părinții lui și ziseră: știm că acesta este fiul nostru dar cine i-a deschis ochii noi nu știm; întrebați-l, este în vârstă, el însuși va vorbi despre sine. Acestea ziseră părinții lui pentru că se temeau de Iudei; căci Iudeii se învoiseră că dacă va fi mărturisit cineva că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă”.

9. Atunci Iudeii spuseră despre Isus, zicând „noi știm că omul acesta este păcătos”. Acel om care fusese orb părea să aibă mai mult curaj decât părinții săi, căci răspunse cu îndrăzneală: „Nu știu dacă este păcătos; una știu că orb fiind văd acum. . . Din veac nu s'a auzit că cineva a deschis ochii vreunui născut orb”. Dacă „aceasta n'ar fi dela Dumnezeu, n'ar putea face nimic”.

10. Iudeii se mâniară foarte rău când auziră ce spune acel om, și îl dederă afară din sinagogă. „Isus auzi că l-au dat afară, și găsindu-l zise: crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Răspunse acela și zise: și cine este, Doamne, ca să cred într'ânsul?”

11. Isus îi zise: și L-ai văzut, și este Acela care vorbește cu tine. Iar el zise: cred Doamne, și l se închină”. Cât de fericit trebuie să se fi simțit acel sârman om. Nu eră nimeni care să-i deschidă o-

„Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui”.

DIVERSE.

Adunări generale.

Adunările generale ale Conferințelor, cari alcătuiesc Uniunea Română, vor avea loc anul acesta în modul următor:

Pentru Conf. Banat între 19—22 Noembrie la Timișoara; Conf. Transilvania între 26—29 Noembrie la Cluj; Conf. Muntenia între 5—6 Decembrie în București și Conf. Moldova între 10—13 Decembrie la Focșani.

La aceste Conferințe vor lua parte pe speșele Comunității respective delegații de drept, conform organizației noastre (1 delegat la 10 membrii) și numai acei lucrători cari vor primi invitații speciale din partea președinților de Conferințe.

Sunt stăruitor invitați să ia parte la Conferințele ce vor avea loc, orice membru al Comunității noastre care poate veni pe cheltuiala sa proprie.

Comunitățile vor înlocui tablouri cu numele și pronumele delegațiilor și le vor înainta Conferințelor respective pentru a se lua măsuri din vreme pentru găzduire.

Pentru Institutul Biblic.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că cursul Institutului misionar din Focșani va începe la 1 Oct. a. c. și va dura 9 luni, până la 30 Iunie 1926.

Cum însă mai sunt locuri vacante, rugăm pe cei doritori de a urma acest prețios curs, să ceară din vreme formulare de înscriere.

Cei cari au primit formulare, sunt rugați a le trimite completate și semnate de cei în drept, la sediul Uniunii, pe adresa l. Cheoghișor, Str. Labirint, 116. București.

Rezultatul admiterii în Institut se va comunica la timp prin poștă la adresa fiecăruia în parte.

Cei admiși își vor aduce cu ei rufăria necesară, cum și actele de legitimație, inclusiv Buletinul de înscriere dela Biroul Populației pentru a-și face schimbarea de domiciliu.

Necrolog.

La 5 August 1925 a adormit în Domnul sora Widderspon din Com. Berezina, Jud. Cetatea Albă, Basarabia, printr'un caz de apoplexie.

Avem nădejdea, că o vom revedea la învierea dreptilor.

chii săi orbi și să-l poată face să vadă, însă el găsi iubirea Domnului Isus, care îi iertă păcatele.

Intrebări.

1. Pe cine văzu Isus într'o Sămbătă pe când ieșea din templu? Ce pot să-și reamintească unii orbi? De ce nu puțin acest om sărman să-și reamintească nimic din toate aceste lucruri?

2. Ce întrebare făcură ucenicii lui Isus? Ce credeau Iudeii despre acei, cari erau orbi sau ologi? Ce le spuse Isus în chip lămurit? În ce scop avea să fie folosită orbirea acestui om?

3. Ce îi spuse Isus că trebuie să facă? Cu ce scop spuse că a venit? Ce avea să fie Isus, în tot timpul cât va fi în lume? După aceasta ce făcu Isus? Ce poruncă dădu El către omul cel orb? Care fu urmarea, că orbul ascultă de această poruncă?

4. Ce spuseră vecinii și alții când văzură pe acela care fusese orb? Ce îl întrebară ei? Ce le spuse el?

5. Către cine îl duseră ei? În ce zi fusese săvârșită această minune? Ce îl întrebară fariseii? Ce le răspunse el?

6. Către cine îl duseră ei? În ce zi fusese săvârșită această minune? Ce îl întrebară fariseii? Ce răspunse el?

7. Din ce pricină spuneau fariseii că Isus nu este trimis de Dumnezeu? Dar ce ziceau alții? Ce răspunse acel om când îl întrebară despre Domnul Isus?

8. Ce nu voiau Iudeii să creadă? Pe cine chemară fariseii? Ce îi întrebară pe părinți?

9. Ce răspuns cu grije, dădură părinții lui? De cine se temeau? Ce se învoiseră să facă cu oricine care ar crede în Isus?

10. Ce spuseră Iudeii despre Domnul Isus? Ce lucru nu ar fi putut face Isus, dacă nu ar fi fost trimis dela Dumnezeu?

11. Ce pricină Iudeilor acest răspuns? Ce îi făcură celui om? Atunci îl căută Isus? Ce îl întreba Domnul? Cum își arătă acel om bunăvoința de a crede în Isus?

12. Ce spuse Domnul Isus lămurit cu privire la El însuși? Ce făcu atunci omul acela? Care erau cele două motive pentru care trebuia să se bucore?

• • •